

[Aksel Larsen.]

bejdet Program stillet Forslag i saå Henseende, men hverken fra Regeringspartierne eller den saakaldte Oppositions Side har man hidtil villet høre derom eller tage Stilling dertil.

Med Hensyn til Tingets Arbejds metode, der jo har været berørt under Diskussionen, vilde jeg have fundet det at være en udmærket Arbejds metode, hvis det Lovforslag, som vort Parti har bebudet, var kommet til Behandling samtidig med det foreliggende. Det er trykt, men det er ikke blevet os tilladt at fremsætte det før i næste Uge. Vi er derfor henvist til her at indskrænke os til nogle Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag.

Det tilsvares absolut ikke selv Minimumskravene fra de arbejdsløse. Jeg understreger, at de arbejdsløse gør ikke Krav paa at faa Understøttelse, vi vil først og fremmest have Arbejde, men hvis man nægter os Arbejde, forlanger vi, at der tilsikres os Underhold. Men indtil det bliver muligt at forelægge mere effektive Foranstaltninger til Hjælp til arbejdsløse, maa man beskæftige sig med at skaffe en øjeblikkelig Nødhjælp og imødekomme de arbejdsløses øjeblikkelige Krav. Det foreliggende Lovforslag imødekommer ikke disse Krav, som de arbejdsløse har opstillet paa deres Kongres her i København den 5. og 6. December, hvor de stillede et øjeblikkeligt Krav om en kontant Vinterhjælp paa mindst 100 Kr. for Forsørgere og 50 Kr. for Ikke-Forsørgere og derudover Krav om Forhøjelse af Understøttelsessatserne, om gratis Brændsel, om Huslejen betalt o. s. v.

Det forelagte Lovforslag imødekommer ikke de arbejdsløses Krav om øjeblikkelig Vinterhjælp, hverken med Hensyn til Satsernes Højde eller den Maade, hvorpaa Pengene bevilges. Det gøres nemlig principielt afhængigt af Kommunernes Velvillie eller Ikke-Velvillie, hvorvidt denne Hjælp kommer til Udbetaling. Der findes ingen som helst Sikkerhed derfor; tværtimod er der en Paragraf, der kan blive yderst farlig for de arbejdsløse i en Mængde Kommuner, nemlig Bestemmelsen om, at der kun kan ydes Hjælp i Henhold til denne Lov, hvis Kommunerne fuldt ud udnytter Adgangen til at yde Understøttelse efter Loven af 23. Juni 1932. Det er der meget faa Kommuner, der gør, hvis man undersøger det nøjagtigt, maaske endda slet ingen.

Dermed gaar dette Lovforslags Udgifter tilsvarende ned. En Kommune kan blot ved ikke at udnytte den ekstraordinære Lov fuldt ud — og Kommunerne har i den

Henseende ingen Pligt, men kun en Ret — befri sig ikke alene for Pligten, men ogsaa for Retten til at yde Understøttelse til de arbejdsløse i Henhold til den her foreslaaede Lov. Skulde der være Mening i det, maatte der være en Bestemmelse, der forpligter samtlige Kommuner til at udnytte den eksisterende Lovgivning ud i dens yderste Konsekvenser, hvad angaar Maksimums-udbetalingen af Understøttelse.

Det bestemmes dernæst, at der kan ydes gennemsnitlig indtil 90, henholdsvis 60 Kr. pr. understøttet Person. Motivering for disse Satser findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, hvor man som Udgangspunkt for en Beregning af de arbejdsløses personlige Udgifter til disse forskellige Ting, Brændsel, Belysning, Beklædning og Bolig, regner med et Aarsbudget paa 2 000 Kr. i Gennemsnit. Og efter Beregningen vil altsaa Udgifterne til de nævnte Fornødenheder i Lovens Gyldighedsperiode, det vil sige i Vinter, andrage ca. 180 Kr. pr. arbejdsløs. Ja, jeg vil ikke raade den højtærede Socialminister til at forelægge disse Ting for de arbejdsløse selv og søge Tilslutning dér, for det er vist meget faa arbejdsløse, der vil anerkende, at de er i Stand til at betale Husleje, sørge for Brændsel, Belysning og Beklædning gennem Vinteren for en Sum af 120 eller 180 Kr.

Af disse Penge skal de endda kun have det halve, og saa maa her tages i Betragtning det, som er det afgørende: de Mennesker, det drejer sig om, er Folk, hvis Aarsbudget i lange Tider ikke har været 2 000 Kr. Der er enkelte af dem, som lige er blevet arbejdsløse, ja, men det er efterhaanden Mindretallet, Flertallet har praktisk talt gaaet arbejdsløse gennem en Aarrække. Men det vil sige, at de er yderligere udgaaet paa alle disse Ting. De er ikke i Stand til at købe de kommunale Koks paa Lager om Sommeren, hvor Prisen er billigere. De er ikke i Stand til at være selvforsynede med Tøj og Beklædningsgenstande. De er fuldstændig udgaaet for alle disse Ting, og derfor gælder denne Beregning ikke, har ingen Rod i Virkeligheden, i de arbejdsløses faktiske Forhold.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Maksimum. Det beregnes, at eftersom ikke alle de efter Arbejdsløshedslovgivningen understøttede vil faa udbetalt i Henhold til denne Lov, endsiges faa udbetalt dens Maksimalkoster, bliver der altsaa flere Penge tilovers, som kan bruges til dem, der trænger mere. Derefter skulde man altsaa forudsætte, at det maatte være Ministeriets Beregning, at saa skal altsaa i Gennemsnit bruges saa